

572

Moleskinnes

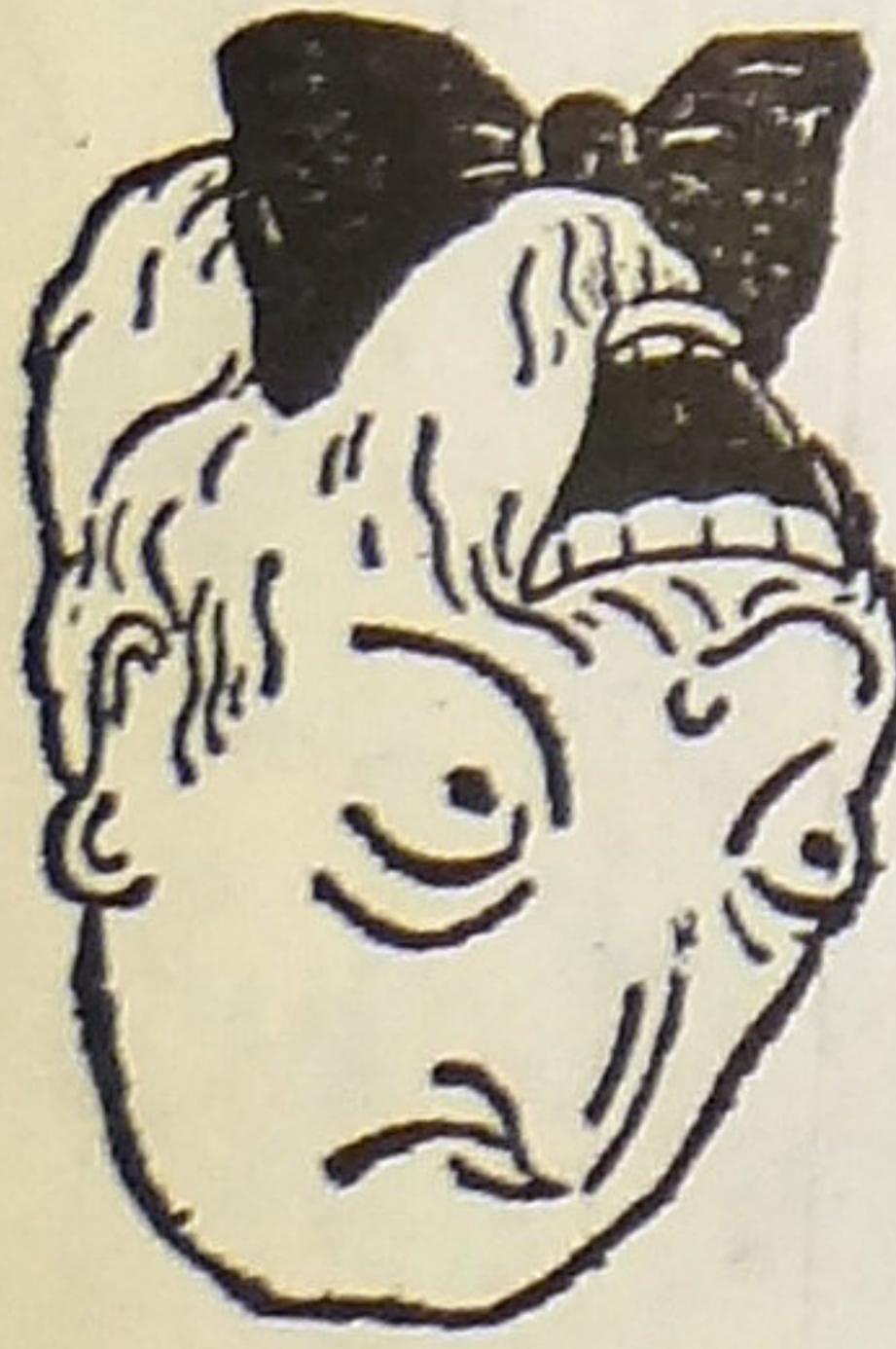
1975
5

PARAŠČIŲ SEDEVRAI

Kaip mus bedrausmina, vis tiek dažnai išmarginame vadovėlių paraštes, iliustruojame sąsiuvinį viršelius. Tur būt, tai ne vien išdykumas. Per pamoką ar kitur išgirsti nauji faktai sužadina fantaziją, ir linksmų plaučių moksleivis neiškenčia nepasižiūrėjės, kaip smagi minčis atrodys išguldytą popieriuje.

Ausys — telefono rageliai, akys — televizoriai, nosis — dulkių siurblys, burna — garsiakalbis... Iškart matai, kad šio portreto autorius nesenai klausėsi pokalbio apie techniką buityje. O kokie jdomūs atvaizdai — ir žmonių, ir kitų gyvūnų — sukomponuojami iš skaičių, geometrinėmis figūromis, augalų lapų, žiedų ir vaisių... Štai čia išspausdinti du piešiniai: pažiūrekite ir pato apverskite juos. Jie nupiešti profesionalų dailininkų, bet drąsai galima teigti, kad pirmoji jų užumazga kažkada atsirado moksleivio sąsiuvinyje.

Artėja mokslo metų pabaiga — atsisveikinimas su šių metų vadovėliais ir sąsiuviniais. Pasižiūrekime, kas linksmo ir jdomaus yra jų paraštėse.

Jūs jau žinote, kad reikia piešti tik tušu, tik baltame popieriuje ir t. t. Taip pat neužmirškite kitoje kiekvieno piešinio pusėje užrašyti savo vardą, pavardę, mokyklą ir klasę. O tai rašo: „Labas, Jus vėl trukdo Jonas [Petras, Marytė ir t. t.]“ Ir būk gudrus — susigaudyk laišku sraute, kuris čia Jonas [Petras, Marytė ir t. t.]

Piešinių laukiamė iki kito mėnesio 25 dienos.

DAINŲ DAINELĖ

ANTRAJAME ŽURNALO NUMEROJE PERSKAICIUSI JDOMŲ VILNIOS KAULINTĖS VAIZDELĮ „KINO KADRAI“, PABANDŽIAU IR AŠ KAŽKA PANAŠAUS PARAŠYTI. TIKTAI „STATYBINE MEDŽIAGA“ PASIRINKAU NE FILMŲ PAVADINIMUS, O DAINŪ...

X X X
Per pievas VINGURIAVO TAKE-LIS. Juo éjo du BERNIUKAI.

— Tai rytoj TU ATEISI PAS MANE!

— KODĖL ne! Žinoma, ATEISIU.

— Tik kad būtum RYT IŠ RYTO.

— Gerai. O dabar — SALDŽIU SAPNU, — ir kiekvienas pasuko į savo namus.

Kai ANKSTI RYTA Romas atéjo pas Algį, ten jau buvo Gintas. Draugai susėdo PRIE UGNIAKURO.

— Na, ir ŠALA šiandien, — pagsiudė Romas.

— Užtaf RYTAS BE ŠEŠELIO, — atsakė Algis. Toki rytą PAKALBÉ-KIM atvirai — tegu jums būna žinoma mano MEILĖS ISTORIJA.

— Teisingai — DRAUGE lengviau kentęti, — pritarė Gintas.

— Tur būt, prisimenate, kaip gražiai vakar skambėjo MOKYKLINIS VALSAS. Pakviečiau ją šokti. „Tu fikra SVAJONĘ“, — tariau. „Apsirikai, — aš MONIKA, o ne SVAJONĖ“. Ji šoko lengvai, tarytum PIESNĖS PŪKAS. „KAI TU ŠALIA, man taip GERA, — vėl tariau. — TU KAIP ŽIBUTĘ, kaip RUGIAGÉLĘ“. „KOKS TU JUOKINGAS, — atsakė ji. — Manai, kad aš esu herbariumas...“ Taip ir pasibaigė mūsų pirmas ir PASKUTINIS ŠOKIS.

Algis nutilo, kurį laiką tylėjo ir jo draugai.

— O dabar pasiklausykite mano GIRIŲ LEGENDOS, — Romas stengėsi pralinksinti draugą. — Prisimenu, MES—TURISTAI — sustojom poilsio. VAKARAS ŠILE buvo nuostabus: GLUOSNYJE suokė lakštingala, suposi VALTYS NEMUNE, mūsų veidus rausvino LAUŽO LIEPSNA. Mergaitės, VERKIANČIOMS GITAROMS pritariant, tyliai niūniavo PRISIMINIMŲ VALSA... Kada tik beprisimenu tą vakarą, visada sakau: ak, GYVENTI NUOSTABU!

Ir Algis, besiklausydamas Romo, pralinksmejo. Iš fikruju, kad kuo greičiau ateity VASARÉLÉ — turistinių žygijų metas. Kas bent VIENĄ SYKĮ buvo žygje, tas jau TURISTAS visam gyvenimui.

BERNIUKAI émė niūnioti smagią žygį dainą. Tai buvo daina be žodžių, todėl ir be pavadinimo...

Vilius KARPAVICIOTÉ
Vilkaviškio S. Nėries vid. mokykla,
X kl.

Ak plaukai plaukeliai... Ir už ką mokytojai ir tévai taip vieningai jūsų nekenčia! Juk koks malonumas, kai švelnios garbanélés uždengia ausis, pradeda kristi ant pečių. Ir suaugusiųjų pamokymų nebegirdėti, ir kaklą galima rečiau plauti. Nors — be panikos, draugai! Yra būdų išsigelbėti.

Pirmasis jų primena žaidimą „Kafés ir pelės“ arba „Policininkai ir vagys“. Kitaip sakant, tenka sugrižti į tolimos ir skaidrios vaikystės dienas. O žaidžiamą taip: plaukų sau-gotojai bėga iš klasės vadovo pamokų, per pertraukas slapstosi tualetose, rūbinėse ir pan. Žinoma, jų ieško, juos gaudo.

Bet ar ilgai besislapsstyti? Daugiausia — savaitę. Kai jauti, kad artėja įkliuvimo akimirka, žinok: atėjo metas pasinaudoti antruoju būdu.

I klasę reikia ateiti, kuo labiau suglosčius, sulaižius ir supresavus savo kudlas, — kad né plaukelis nestyrotų! Subrauk už ausų, sukimšk už apykaklęs! Dar geriau kaklą apvynioti plačiu storu šaliku. Dviguba nauda: ir dalij šukuosenos paslepiai, ir stropaus mokinio vardą įsigyjii. Tik pamanykite: serga angina, o vis dėlto eina į mokyklą!

Taip prabėga savaitė...

Trečiasis būdas — superbūdas! Nuvažiuojai į polikliniką (mokyklos gydytoja netinka — perdaug gerai mus pažįsta) ir „Ok, ak, jau savaitę skauda galvą — né paliest negaliu“. Kulminacinis momentas — kai rausiasi favo šukuosenoje. Tada reikia pademonstruoti viską, ko esi išmokes choros repeticijose, taip pat būdamas aistringu sporto sirgalium. Ir kartais silpniesnių nervų gydytojas pripažista: „Odos uždegimas, susierzinimas, alergija ir t. t.“ Tada bent trejetą mėnesių favo šukuose na bus niekieno nepaliečiamas draustinis.

Tiesa, būna ir kitokių diagnozių... Na, bet užteks kalbų — galiau į kirpyklą pavėluoti.

Arūnas MARCINKEVICIUS
Viilniaus 40-oji vid. mokykla, X kl.